

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Δέκα Εννέα

Η Προφητική Σημασία των Ιστορικών Οροσήμεων: Κατανόηση των Εσχάτων Ημερών μέσω του Βιβλικού Συμβολισμού

Jeff Pippenger
2024-03-06

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες παριστάνονται ως εκείνοι που καθαρίζονται από τον Άγγελο της Διαθήκης, και το μεγάλο πλήθος παρίσταται δια των λευκών στολών του μαρτυρίου. Η πρώτη από τις δύο ιερές περιόδους των εσχάτων ημερών προσδιορίζει το έργο του αγγελιαφόρου που ετοιμάζει την οδό για τον Άγγελο της Διαθήκης, και η δεύτερη περίοδος παριστά το έργο του Ηλία. Η πρώτη περίοδος παριστά την ανακριτική κρίση των ζώντων του Λαοδικειανού Αντβεντισμού και η δεύτερη περίοδος παριστά την εκτελεστική κρίση της σύγχρονης Ρώμης.

Το «σημείο» για να φύγουμε από τις πόλεις κατά τις έσχατες ημέρες έχει παρερμηνευθεί από τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό. Η Αδελφή White μας πληροφορεί ότι η καταστροφή της Ιερουσαλήμ από το 66 έως το 70 μ.Χ. παρέχει μια απεικόνιση του προειδοποιητικού σημείου για τον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες.

«Ο καιρός δεν είναι μακριά, όταν, όπως οι πρώτοι μαθητές, θα εξαναγκασθούμε να αναζητήσουμε καταφύγιο σε ερημικούς και απομονωμένους τόπους. Όπως η πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τα ρωμαϊκά στρατεύματα υπήρξε το σύνθημα για φυγή προς τους χριστιανούς της Ιουδαίας, έτσι και η ανάληψη εξουσίας εκ μέρους του έθνους μας με το διάταγμα που επιβάλλει το παπικό σάββατο θα είναι για εμάς προειδοποίηση. Τότε θα είναι καιρός να εγκαταλείψουμε τις μεγάλες πόλεις, προετοιμαζόμενοι να αφήσουμε και τις μικρότερες, για να κατοικήσουμε σε αποσυρμένες οικίες, σε απομονωμένους τόπους ανάμεσα στα βουνά.»
Testimonies, τόμος 5, 464.

Η πολιορκία της Ιερουσαλήμ, η οποία ήταν το σημείο για να φύγουν, ήταν η πρώτη πολιορκία που επέβαλε ο Κέστιος. Ο Κέστιος, επομένως, αντιπροσώπευε μια απειλή που απομακρύνθηκε προσωρινά, διότι, αφού έθεσε την πόλη υπό πολιορκία, κατόπιν αποσύρθηκε μυστηριωδώς, και οι ιστορικοί ουδέποτε κατόρθωσαν να προσδιορίσουν τη λογική της πράξεώς του.

«Αφού οι Ρωμαίοι υπό τον Κέστιο είχαν περικυκλώσει την πόλη, απροσδόκητα εγκατέλειψαν την πολιορκία, ενώ όλα φαίνονταν ευνοϊκά για άμεση επίθεση». The Great Controversy, 31.

Κατά τη δεκαετία του 1880 και τη δεκαετία του 1890, ο Γερουσιαστής Henry W. Blair από το New Hampshire υπέβαλε στο Κογκρέσο μια σειρά νομοσχεδίων με σκοπό να οριστεί η Κυριακή ως η Εθνική Ημέρα Αναπαύσεως. Τα νομοσχέδια αυτά ήταν ευρέως γνωστά ως τα «Νομοσχέδια Κυριακής του Blair». Ο Γερουσιαστής Blair ήταν ένθερμος υποστηρικτής της τηρήσεως της Κυριακής ως ημέρας αναπαύσεως και θρησκευτικής λατρείας. Πίστευε ότι μια ενιαία ημέρα αναπαύσεως θα είχε θετικές ηθικές και κοινωνικές επιδράσεις στην αμερικανική κοινωνία. Μολονότι οι προσπάθειές του έτυχαν κάποιας υποστηρίξεως, ιδίως από θρησκευτικές ομάδες, αντιμετώπισαν επίσης και αντιδράσεις, συμπεριλαμβανομένων ανησυχιών σχετικά με τον

διαχωρισμό Εκκλησίας και Κράτους.

Αυτή ήταν η πρώτη απόπειρα να θεσπιστεί νομοθεσία περί Κυριακής στην ιστορία του θηρίου της γης, το οποίο ήταν προορισμένο να μιλήσει ως δράκων όταν τελικά θα θεσπίσει νόμο περί Κυριακής. Ήταν αυτή η σειρά των νομοσχεδίων του Blair στην οποία ο A. T. Jones, ένας από τους αγγελιοφόρους της συνόδου της Γενικής Διάσκεψης του 1888, εισήλθε στις αίθουσες του Κογκρέσου και αντιτάχθηκε με τόση ευγλωττία. Ύστερα από λίγες απόπειρες, ο γερουσιαστής Blair έχασε την ορμή της εκστρατείας του για μια Εθνική Ημέρα Αναπαύσεως. Σε άμεση συνάφεια με εκείνη την ιστορία, και με τις συνεπαγωγές μιας Εθνικής Ημέρας Αναπαύσεως (Κυριακής), μπορεί να εξεταστεί το ιστορικό αρχείο των συμβουλών της Ellen White.

Αυτό που προκύπτει από την εξέταση των προειδοποιήσεών της σχετικά με τον νόμο της Κυριακής είναι σοβαρό και ευρέως παρεξηγημένο στον Λαοδικειακό Αντβεντισμό. Στο πλαίσιο της ανάγκης να βρισκόμαστε έξω από τις πόλεις, στο απόσπασμα που μόλις παρατέθηκε, έγραψε ότι «τότε θα είναι καιρός να εγκαταλείψουν τις μεγάλες πόλεις, προπαρασκευαστικά για την εγκατάλειψη των μικρότερων, προς απόμερες κατοικίες σε απομονωμένους τόπους ανάμεσα στα βουνά». Δίδασκε επανειλημμένως ότι ο λαός του Θεού έπρεπε να ζει στην ύπαιθρο, αλλά οι συμβουλές της επί του θέματος της αγροτικής διαβίωσης πριν από το 1888 τοποθετούν την κατεύθυνσή της να εγκαταλείψουμε τις πόλεις μέσα στο πλαίσιο ότι, στο εγγύς μέλλον, ο λαός του Θεού θα χρειαζόταν να εγκαταλείψει τις πόλεις. Μετά το 1888, στις γραπτές κατευθύνσεις της σχετικά με τη διαβίωση στην ύπαιθρο, ουδέποτε παρεξέκλινε από τη συμβουλή ότι θα έπρεπε ήδη να βρισκόμαστε έξω από τις πόλεις.

Τα νομοσχέδια της Εθνικής Ημέρας Αναπαύσεως του Blair που εμφανίσθηκαν στην ιστορία ήταν το «σημείο» για να εγκαταλείψουν τις πόλεις, και μολονότι τα νομοσχέδια του Blair έχασαν την αναγκαία δυναμική για να επιτελέσουν το έργο και αποσύρθηκαν στο σκότος της ιστορίας, το «σημείο» για φυγή είχε δοθεί. Είχε δοθεί στο ιστορικό ορόσημο της πρώτης πολιορκίας, η οποία επήλθε διά του Κεστίου. Ο προσεχώς ερχόμενος νόμος της Κυριακής παριστάνεται από την πολιορκία του Τίτου, και αν οποιοιδήποτε Λαοδικεΐς Αντβεντιστές βρίσκονται ακόμη στις πόλεις όταν εκείνη η πολιορκία φθάσει, θα πεθάνουν μαζί με τους ασεβείς.

Υπάρχουν δύο προφητικές περίοδοι στις έσχατες ημέρες. Αυτές χωρίζονται από τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Η πρώτη περίοδος είναι η ανακριτική κρίση των ζώντων μέσα στον Λαοδικειακό Αντβεντισμό, και η δεύτερη περίοδος είναι η εκτελεστική κρίση της πόρνης της Ρώμης. Αυτές οι δύο περίοδοι απεικονίζονται επανειλημμένως, διότι μέσα σε αυτές τις δύο περιόδους εκπληρώνεται κατά γράμμα η παραβολή των δέκα παρθένων, όπως συνέβη και στη Μιλλεριτική ιστορία. Ο χρόνος της καθυστέρησης στην παραβολή είναι ο χρόνος της καθυστέρησης του δεύτερου κεφαλαίου του Αββακούμ, ώστε οι δύο περίοδοι που εξετάζουμε απεικονίσθηκαν επίσης από το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ. Η παραβολή των δέκα παρθένων και το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ εκπληρώθηκαν κατά γράμμα στη Μιλλεριτική ιστορία, και όταν αυτό συνέβη, εκπληρώθηκε επίσης και το δωδέκατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, εδάφια είκοσι ένα έως είκοσι οκτώ.

Οι τελευταίοι οκτώ στίχοι του δωδεκάτου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ προσδιορίζουν έναν καιρό κατά τον οποίο «η εκπλήρωση πάσης οράσεως» θα λάβει χώραν, σε έναν καιρό κατά τον οποίον ο Θεός δεν θα «αναβάλλη πλέον» τα οράματά Του. Οι δύο εκείνες περιόδους της ιστορίας που επαναλαμβάνονται τόσο συχνά και προσδιορίζουν την ανακριτική κρίση των ζώντων στον Λαοδικειακό Αντβεντισμό, και την εκτελεστική κρίση της πόρνης της Τύρου, αποτελούν την προφητική περίοδο κατά την οποία κάθε όρασις μέσα στην Αγία Γραφή φθάνει στην τελεία και τελική εκπλήρωσή της. Κατά την περίοδο εκείνη εγκαθιδρύονται οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσερις χιλιάδες, και αυτοί αντιπροσωπεύουν την τάξη εκείνη που δεν πεθαίνει, αλλά ζει έως ότου επιστρέψει ο Χριστός. Στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά ο Χριστός προσδιορίζει ένα «σημείο» που φανερώνει τότε έχει φθάσει εκείνη η γενεά.

Στις δύο ιστορίες που παριστάνονται από το «σημείο» της φυγής, όπως εκτέθηκε από τον Χριστό σε συνάρτηση με το βδέλυγμα της ερημώσεως, σημειώνονται δύο περίοδοι, και η αρχή και το τέλος τους έχουν ένα «σημείο» στην αρχή της περιόδου και «σημεία» στο τέλος. Το «σημείο» που ο Χριστός προσδιόρισε ως εκπροσωπούν το τελικό γένος που θα ζούσε έως ότου έλθει επί των νεφελών είναι η απόδειξη ότι βρισκόμαστε τώρα στην τελική γενεά της ιστορίας της γης.

Στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά, ο Ιησούς προσδιορίζει την ιστορία από τα τριάμισι έτη της καταπάτησης και καταστροφής της κυριολεκτικής Ιερουσαλήμ, από το έτος 66 έως το έτος 70, έως το τέλος των τριάμισι ετών της καταπάτησης της πνευματικής Ιερουσαλήμ, που άρχισε το 538 και έληξε το 1798.

Και όταν δείτε την Ιερουσαλήμ περικυκλωμένη από στρατεύματα, τότε να γνωρίσετε ότι επλησίασε η ερήμωσή της. Τότε, όσοι είναι στην Ιουδαία, ας φεύγουν στα όρη· και όσοι είναι στο μέσον αυτής, ας αναχωρούν έξω· και όσοι είναι στις υπαίθρους, ας μη εισέρχονται σε αυτήν. Διότι αυτές είναι ημέρες εκδικήσεως, ώστε να εκπληρωθούν όλα όσα είναι γραμμένα. Αλλ' ουαί στις εγκύους και σε όσες θηλάζουν κατά τις ημέρες εκείνες! διότι θα υπάρξει μεγάλη θλίψη στη γη και οργή επάνω σε αυτόν τον λαό. Και θα πέσουν με στόμα μαχαίρας, και θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι σε όλα τα έθνη· και η Ιερουσαλήμ θα καταπατείται από τα έθνη, μέχρις ότου εκπληρωθούν οι καιροί των εθνών. Λουκάς 21:20–24.

Οι «καιροί» κατά τους οποίους τα έθνη καταπατούν την Ιερουσαλήμ είναι στον πληθυντικό, διότι αντιπροσωπεύουν την καταπάτηση της κυριολεκτικής Ιερουσαλήμ, η οποία έληξε στο έτος 70, και την καταπάτηση της πνευματικής Ιερουσαλήμ, η οποία έληξε το 1798. Τα έθνη αντιπροσωπεύουν τόσο τον παγανισμό όσο και τον παπισμό, και αυτές οι δύο δυνάμεις είναι το θέμα της οράσεως στο ερώτημα του ογδόου κεφαλαίου του Δανιήλ, το οποίο λέγει: «Έως τότε;»

Κατόπιν άκουσα έναν άγιο να μιλά, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον συγκεκριμένο άγιο που μιλούσε: Έως τότε θα ισχύει η όραση περί της καθημερινής θυσίας και της παράβασης της ερημώσεως, ώστε να παραδοθούν και το αγιαστήριο και το στρατεύμα για να καταπατώνται; Δανιήλ 8:13.

Οι «καιροί τῶν ἐθνῶν» στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Κατὰ Λουκᾶν αναφέρονται στα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ ἐπάνω στο βόρειο βασίλειο, τα οποία άρχισαν το 723 π.Χ. και ολοκληρώθηκαν το 1798. Το έτος 538 σηματοδοτεί τον χρόνο κατά τον

οποίο ο άνθρωπος της άμαρτίας στάθηκε στον άγιο τόπο και διακήρυξε ότι ήταν Θεός, διαιρώντας έτσι την περίοδο σε δύο ίσες περιόδους χιλίων διακοσίων εξήντα ετών. Η δεύτερη περίοδος των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών είναι η ίδια ιστορία που σημειώνεται ότι ολοκληρώνεται στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Κατὰ Λουκᾶν, εδάφιο 24, όταν εκπληρώθηκαν οι «καιροί τῶν ἐθνῶν». Στην ιστορική αφήγηση που ο Ιησοῦς προσδιορίζει για τους μαθητές Του, το εδάφιο 24 φέρει τη μαρτυρία που δόθηκε στους μαθητές στον «καιρό του τέλους» το 1798. Από εκεί και έπειτα, ο Ιησοῦς αρχίζει να προσδιορίζει τα «σημεία» που συνδέονται με το κίνημα των Μιλλεριτών.

Και θα υπάρχουν σημεία στον ήλιο και στη σελήνη και στα άστρα· και επάνω στη γη στενοχωρία ἐθνῶν με απορία· η θάλασσα και τα κύματα θα ηχούν· οι άνθρωποι θα αποψυχούν από τον φόβο και από την προσδοκία των επερχομένων δεινῶν στην οικουμένη· διότι οι δυνάμεις των ουρανῶν θα σαλευθούν. Και τότε θα δουν τον Υιό του ανθρώπου να έρχεται μέσα σε νεφέλη με δύναμη και πολλή δόξα. Και όταν αυτά αρχίσουν να γίνονται, τότε ανακύψατε και σηκώστε τα κεφάλια σας· διότι η απολύτρωσή σας πλησιάζει. Λουκάς 21:25–28.

Ο Ιησοῦς δηλώνει ότι «θέλουσιν εἶσθαι σημεία» και τα προσδιορίζει ως σημεία στον ήλιο και στη σελήνη, και στα άστρα, αγωνία ἐθνῶν, οι δυνάμεις των ουρανῶν σαλευόμενες, και έπειτα ο Υιός του ανθρώπου έρχεται εν νεφέλῃ. Όλα αυτά τα «σημεία» εκπληρώθηκαν στην ιστορία του Μιλλεριτικού κινήματος.

«Η προφητεία όχι μόνο προλέγει τον τρόπο και τον σκοπό της έλευσης του Χριστού, αλλά παρουσιάζει και σημεία, μέσω των οποίων οι άνθρωποι πρέπει να γνωρίζουν πότε αυτή είναι πλησίον. Ο Ιησοῦς εἶπε: “Και θέλουσιν εἶσθαι σημεία εν τῷ ἡλίῳ και τῇ σελήνῃ και τοῖς ἀστροῖς.” Λουκάς 21:25. “Ο δε ἡλιος θέλει σκοτισθῆ, και η σελήνη δεν θέλει δώσει το φως αυτής, και οι αστέρες του ουρανού θέλουσι πέσει, και αι δυνάμεις αι εν τοῖς ουρανοῖς θέλουσι σαλευθῆ. Και τότε θέλουσιν ιδεῖ τον Υιόν του ανθρώπου ερχόμενον εν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως πολλῆς και δόξης.” Μάρκος 13:24–26. Ο αποκαλυπτής περιγράφει έτσι το πρώτο από τα σημεία που θα προηγηθούν της δευτέρας παρουσίας: “Και έγινε σεισμός μέγας· και ο ἡλιος έγινε μέλας ως σάκκος τρίχινος, και η σελήνη έγινε ως αίμα.” Αποκάλυψις 6:12.»

«Αυτά τα σημεία έγιναν μάρτυρες πριν από την αυγή του δέκατου ένατου αιώνα. Σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας σημειώθηκε, κατά το έτος 1755, ο φοβερότερος σεισμός που έχει ποτέ καταγραφεί...»

«Εἴκοσι πέντε ἔτη αργότερα εμφανίσθηκε το επόμενο σημείο που μνημονεύεται στην προφητεία — η συσκότιση του ηλίου και της σελήνης. Εκείνο που το κατέστησε ακόμη πιο εντυπωσιακό ήταν το γεγονός ότι ο χρόνος της εκπληρώσεώς του είχε προσδιορισθῆ με σαφήνεια. Στη συνομιλία του Σωτήρος με τους μαθητές Του επάνω στο Όρος των Ελαιῶν, αφού περιέγραψε τη μακρά περίοδο δοκιμασίας για την εκκλησία, —τα 1260 ἔτη του παπικού διωγμού, σχετικά με τα οποία είχε υποσχεθῆ ότι η θλίψη θα συντημηθῆ,— ανέφερε κατόπιν ορισμένα γεγονότα που θα προηγούνταν της ελεύσεώς Του και προσδιόρισε τον χρόνο κατά τον οποίο το πρώτο από αυτά θα εθεωρεῖτο: “Ἐν ἐκείναις δε ταις ἡμέραις, μετὰ την θλίψιν ἐκείνην, ο ἡλιος θέλει σκοτισθῆ, και η σελήνη δεν θέλει δώσει το φέγγος αυτής.” Μάρκος

13:24. Οι 1260 ημέρες, ή έτη, έληξαν το 1798. Ένα τέταρτο του αιώνα νωρίτερα, ο διωγμός είχε σχεδόν ολοτελώς παύσει. Κατόπιν αυτού του διωγμού, σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού, ο ήλιος επρόκειτο να σκοτισθεί. Στις 19 Μαΐου 1780, η προφητεία αυτή εκπληρώθηκε....»

«Ο Χριστός είχε παραγγείλει στον λαό Του να αγρυπνεί για τα σημεία της παρουσίας Του και να χαίρεται καθώς θα έβλεπε τα προμηνύματα του ερχομού του Βασιλέως του. “Όταν δε ταύτα αρχίσωσι να γίνωνται,” είπε, “ανακύψατε και σηκώσατε τας κεφαλάς σας· διότι πλησιάζει η απολύτρωσίς σας.” Έδειξε στους ακολούθους Του τα δένδρα της άνοιξης που βλαστάνουν και είπε: “Όταν ήδη εκβλαστήσωσι, βλέποντες γνωρίζετε αφ’ εαυτών ότι ήδη το θέρος είναι πλησίον. Ούτω και σεις, όταν ίδητε ταύτα γινόμενα, γινώσκετε ότι η βασιλεία του Θεού είναι πλησίον.” Λουκάς 21:28, 30, 31». Η Μεγάλη Διαμάχη, 304, 306–308.

Η τριπλή εφαρμογή των τριών Ρωμών καταδεικνύει ότι, στο καταπάτημα της Ιερουσαλήμ από την ειδωλολατρική Ρώμη και κατόπιν από την παπική Ρώμη, το καταπάτημα του αγιαστηρίου και του στρατεύματος από τη σύγχρονη Ρώμη παριστάνετο από μια περίοδο είτε χιλίων διακοσίων εξήντα ημερών (ειδωλολατρική Ρώμη), είτε χιλίων διακοσίων εξήντα προφητικών ετών (παπική Ρώμη). Οι συμβολικές χιλίες διακόσιες εξήντα ημέρες (σαράντα δύο μήνες), οι οποίες προσδιορίζουν την περίοδο του διωγμού του πιστού λαού του Θεού από τη σύγχρονη Ρώμη, θα είναι εκάστη περίοδος με ένα μοναδικό «σημείο», το οποίο προσδιορίζει τον χρόνο της φυγής των πιστών εκείνης της περιόδου. Καθεμία από τις τρεις περιόδους λήγει με εκδήλωση περισσοτέρων του ενός «σημείων», όχι με ένα μοναδικό «σημείο», όπως στην αρχή της περιόδου.

«Είναι κατά τα μεσάνυχτα που ο Θεός εκδηλώνει τη δύναμή Του για τη λύτρωση του λαού Του. Ο ήλιος εμφανίζεται, λάμποντας με τη δύναμή του. Σημεία και τέρατα ακολουθούν με ταχεία διαδοχή. Οι ασεβείς ατενίζουν με τρόμο και κατάπληξη το θέαμα, ενώ οι δίκαιοι αντικρίζουν με σεμνή χαρά τα σημεία της λύτρωσής τους. Τα πάντα στη φύση φαίνονται σαν να έχουν εκτραπεί από την πορεία τους. Τα ρεύματα παύουν να ρέουν. Σκοτεινά, βαριά νέφη αναφύονται και συγκρούονται μεταξύ τους. Εν μέσω του οργισμένου ουρανού υπάρχει ένας καθαρός χώρος απερίγραπτης δόξας, απ’ όπου έρχεται η φωνή του Θεού σαν ήχος πολλών υδάτων, λέγοντας: “Έγινε.” Αποκάλυψη 16:17.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 636.

Η περίοδος της εκτελεστικής κρίσεως επί της πόρνης της Ρώμης αρχίζει με την ύψωση του σημαϊόφορου σήματος που προσδιορίζει ότι το άλλο ποιμνίο του Θεού, το οποίο βρίσκεται ακόμη στη Βαβυλώνα, πρέπει να φύγει. Η περίοδος αυτή τελειώνει με «σημεία και τέρατα». Η περίοδος αυτή αρχίζει με τη «δεύτερη φωνή» του δέκατου ογδού κεφαλαίου της Αποκαλύψεως και τελειώνει με τη φωνή του Θεού. Βεβαίως, η πρώτη και η δεύτερη φωνή του δέκατου ογδού κεφαλαίου της Αποκαλύψεως είναι η φωνή του Χριστού. Η πρώτη φωνή προσδιορίζει την αρχή της ανακριτικής κρίσεως της ζώσης Λαοδικειακής Αντβεντιστικής εκκλησίας, και η δεύτερη φωνή προσδιορίζει το τέλος εκείνης της περιόδου, αλλά επίσης σηματοδοτεί την αρχή της εκτελεστικής κρίσεως επί της πόρνης της Ρώμης.

Η πλήρης ιστορία διέπεται από την εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη, και ο επικείμενος νόμος της Κυριακής προτυπώνεται ως το μεσαίο ορόσημο, όπως προτυπώνεται από τον σταυρό. Αμφότερες οι ιστορίες φέρουν την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα, διότι η

αρχή και το τέλος σε καθεμία από τις δύο ιστορίες παριστάνονται από τη φωνή του Θεού. Επίσης παριστάνουν την αλήθεια, διότι το μεσαίο ορόσημο είναι η αποστασία του νόμου της Κυριακής, και η εβραϊκή λέξη «αλήθεια» σχηματίστηκε με το πρώτο, το δέκατο τρίτο και το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου. Η πρώτη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης είναι η φωνή του Χριστού, η τελευταία φωνή είναι η φωνή του Θεού, και η φωνή στο μέσον, όντας επίσης η φωνή του Θεού, είναι και το σημείο όπου η αποστασία του δέκατου τρίτου γράμματος παριστάνεται από το θηρίο της γης που «λαλεί» ως δράκων, όπως παριστάνεται στο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ κεφάλαιο της Αποκάλυψης.

Το λάβαρο κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής αντιπροσωπεύει το «σημείο» για να φύγουν οι πιστοί του Θεού, αλλά επίσης καταδεικνύει ότι η αρχή της προφητικής περιόδου, η οποία καταλήγει στην έπαρση του λαβάρου, πρέπει επίσης να έχει ένα «σημείο». Αυτό το «σημείο» είναι εκείνο που ο Ιησούς προσδιορίζει ως απόδειξη ότι έχει φθάσει η τελευταία γενεά του πλανήτη γη. Στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του κατά Λουκάν, οι μαθητές ρωτούν τι εννοούσε ο Χριστός όταν δήλωσε ότι ο ναός επρόκειτο να καταστραφεί.

Και τον ρώτησαν, λέγοντας· Διδάσκαλε, πότε λοιπόν θα γίνουν αυτά; και ποιο θα είναι το σημείο όταν αυτά μέλλουν να συμβούν; Λουκάς 21:7.

Ο Ιησούς τότε αρχίζει να προσδιορίζει την ιστορία που οδηγεί στο έτος 70, όταν ο ναός και η πόλη επρόκειτο να καταστραφούν, και συνεχίζει έως το εδάφιο εικοστό τέταρτο, όπου προσδιορίζει πότε θα εκπληρώνονταν οι «καιροί» των εθνών.

Καὶ θέλουσι πέσει διὰ μαχαίρας, καὶ θέλουσι φερθῆναι εἰς αἰχμαλωσίαν εἰς πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ θέλει καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐθνῶν, ἕως οὗ πληρωθῶσιν οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν. Λουκάς 21:24.

Η ιδέα ότι το εδάφιο αυτό αναφέρεται στην κυριολεκτική Ιερουσαλήμ βασίζεται στη ρωμαιοκαθολική θεολογική ανοησία που ονομάζεται φουτουρισμός, η οποία εφαρμόζει κατά γράμμα το συμβολικό και τοποθετεί την εκπλήρωση των προφητειών αποκλειστικά στο τέλος του κόσμου. Η επίθεση κατά της ορθής εφαρμογής αυτού του εδαφίου υπήρξε μείζων επίθεση του Σατανά καθ' όλη την ανάγνωση της Καινής Διαθήκης. Η κυριολεκτική Ιερουσαλήμ έπαυσε να είναι το σύμβολο της προφητικής Ιερουσαλήμ στον καιρό του Χριστού, όταν η κυριολεκτική προφητεία μετέβαλε την πνευματική εφαρμογή. Αυτή η αποκάλυψη υπήρξε σπουδαία διδασκαλία που εδραιώθηκε από τον απόστολο Παύλο. Το καταπάτημα της Ιερουσαλήμ προσδιορίζει τα χίλια διακόσια εξήντα έτη του παπικού σκότους από το έτος 538 έως το 1798.

Αλλά την αυλή που είναι έξω από τον ναό άφησέ την έξω και μη τη μετρήσεις· διότι δόθηκε στα έθνη· και την αγία πόλη θα την πατήσουν κάτω σαράντα δύο μήνες. Αποκάλυψη 11:2.

Η Ιερουσαλήμ της προφητείας έπαυσε να είναι το σύμβολο της εκλεκτής πόλεως στον σταυρό.

«Πόσοι είναι εκείνοι που αισθάνονται ότι θα ήταν καλό να πατήσουν το έδαφος της παλαιάς Ιερουσαλήμ και ότι η πίστη τους θα ενισχυόταν πολύ με την επίσκεψη στους τόπους της ζωής και του θανάτου του Σωτήρος! Αλλά η παλαιά Ιερουσαλήμ δεν θα γίνει ποτέ ιερός τόπος, μέχρις ότου καθαριστεί από το εξαγνιστικό πυρ από τον ουρανό». Review and Herald, June 9,

1896.

Αφού ο Ιησούς οδήγησε τους μαθητές στον καιρό του τέλους το 1798 στο εδάφιο είκοσι τέσσερα, κατόπιν εισήγαγε τον Μιλλεριτικό χρόνο, όταν η αναγγελία του πρώτου αγγέλου εισήλθε στην ιστορία.

Και θέλουσι γείνει σημεία εις τον ήλιον και εις την σελήνην και εις τα άστρα· και επί της γης στενοχωρία εθνών εν απορία, ενώ η θάλασσα και τα κύματα θέλουσι βρυχάσθαι· οι άνθρωποι θέλουσι αποψυχεί εκ του φόβου και της προσδοκίας των επερχομένων δεινών εις την οικουμένην· διότι αι δυνάμεις των ουρανών θέλουσι σαλευθή. Και τότε θέλουσιν ιδεί τον Υιόν του ανθρώπου ερχόμενον εν νεφέλη μετά δυνάμεως και δόξης πολλής. Όταν δε ταύτα αρχίσωσι να γείωνται, ανακύψατε και υψώσατε τας κεφαλάς σας, διότι πλησιάζει η απολύτρωσίς σας. Λουκάς 21:25–28.

Τα σημεία που προανήγγειλαν την ιστορία του Μιλλεριτικού κινήματος εκπληρώθηκαν σε συμφωνία με την αλάνθαστη δύναμη του Λόγου του Θεού.

«Τὰ σημεία ἐν τῷ ἡλίῳ, τῇ σελήνῃ καὶ τοῖς ἄστροις ἔχουν ἐκπληρωθεῖ». Review and Herald, 22 Νοεμβρίου 1906.

Θα συνεχίσουμε με το εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά στο επόμενο άρθρο.

«Στις 16 Δεκεμβρίου 1848, ο Κύριος μού έδωσε μια θέα του σαλεύματος των δυνάμεων των ουρανών. Είδα ότι όταν ο Κύριος είπε “ουρανός”, δίνοντας τα σημεία που έχουν καταγραφεί από τον Ματθαίο, τον Μάρκο και τον Λουκά, εννοούσε ουρανό, και όταν είπε “γη” εννοούσε γη. Οι δυνάμεις του ουρανού είναι ο ήλιος, η σελήνη και οι αστέρες. Αυτοί εξουσιάζουν στους ουρανούς. Οι δυνάμεις της γης είναι εκείνες που εξουσιάζουν επί της γης. Οι δυνάμεις του ουρανού θα σαλευθούν με τη φωνή του Θεού. Τότε ο ήλιος, η σελήνη και οι αστέρες θα μετακινηθούν από τις θέσεις τους. Δεν θα παρέλθουν, αλλά θα σαλευθούν με τη φωνή του Θεού.»

«Σκοτεινά, βαριά σύννεφα υψώθηκαν και συγκρούονταν μεταξύ τους. Η ατμόσφαιρα διαιρέθηκε και κυλίστηκε προς τα πίσω· τότε μπορέσαμε να ατενίσουμε προς τα επάνω μέσα από το ανοιχτό διάστημα στον Ωρίωνα, από όπου ήλθε η φωνή του Θεού. Η Αγία Πόλη θα κατεβεί μέσα από εκείνο το ανοιχτό διάστημα. Είδα ότι οι δυνάμεις της γης κλονίζονται τώρα και ότι τα γεγονότα έρχονται κατά σειράν. Πόλεμος και φήμες πολέμου, μάχαιρα, πείνα και λοιμός είναι πρώτα για να κλονίσουν τις δυνάμεις της γης· έπειτα η φωνή του Θεού θα κλονίσει τον ήλιο, τη σελήνη και τα άστρα, καθώς και αυτή τη γη. Είδα ότι ο κλονισμός των δυνάμεων στην Ευρώπη δεν είναι, όπως διδάσκουν μερικοί, ο κλονισμός των δυνάμεων των ουρανών, αλλά είναι ο κλονισμός των οργισμένων εθνών.» Early Writings, 41.